

Els recitals d'Ad'Art

Paraules d'una nit de...

DEBEAL

Era una freda tarda d'hivern, potser m'hauria d'estalviar això de freda, perquè ja se sap que a l'hivern totes les tardes ho són. Però tornem a la tarda en qüestió, doncs per a mi va ser un dia cabdal en la meua vida. Sempre m'he sabut especial, no ho sé, és com una intuïció que em crida dins, meu. Aquella tarda, el mateix grupet de sempre es reuní al Cafè. Eren joves amants de l'art, estudiants, artistes, creadors, somniadors... Què caram! Joves amb criteri que volien trobar la manera per a què tothom que tingués quelcom a dir en el llenguatge de l'art, ho pogués expressar sense haver-se de quedar mirant, des de la cuneta, com només circulaven aquells artistes que ja estaven dins dels circuits artístics habituals.

Era un grup d'amics que volien fer alguna cosa per l'art i pels artistes menys convencionals a la ciutat de Girona, així que vaig haver d'actuar, em necessitaven, doncs és ben sabut que sóc brillant en totes les arts... Només sentir les paraules Associació i Art vaig saber que era la meua oportunitat: podria per fi demostrar que no només m'he de conformar amb una fan, la meua mare, la que sempre em dóna el seu sincer i objectiu suport. Em vaig acostar a ells, mirant-los als ulls directament per tal de mostrar la meua part més provocativa. Els havia de seduir amb la mirada, passejant-me al seu voltant per després passar a l'atac per sota de la taula i refregar-me per les seves cames sentint el contacte dels seus pantalons en el meu cos, deixant que ells sentissin el meu tors calent. Vaig notar que els havia cridat l'atenció! S'havien fixat en mi! No em va estranyar gens; els meus encants són irresistibles. —Que mono!— va dir una noia de cabells castanys foscos i unes ulleres molt originals.—Heu vist aquest gat negre? Com és que l'han deixat entrar? Què en fem? Me l'enduc a casa?— Aquella noia era ben simpàtica, però no entenia que, d'acord, sóc un gat i el meu pelatge és negre, però també sóc un artista multi-disciplinar! La noia m'agafà i em posà a la seva jaqueta. Jo volia comentar el meu currículum: Miu-rapsode de nit, creador de gravats sobre fusta o sobre qualsevol superfície que resisteixi les meves ungles de felí, actor de les més cèlebres posades en escena

a l'hora de cridar l'atenció del públic per a què m'anyaguin i també sóc cantant i músic!

Però a la jaqueta s'hi estava tant calentó que em vaig adormir sentint com parlaven sobre... (Zzzzzz)

—Ad'Art! Estem d'acord amb el nom no? Doncs endavant! —La noia que tan amablement m'acollí dins de la seva jaqueta s'aixecà fent un bot d'emoció i tirant la seva peça de roba a terra (amb mi a dins). Sí, aquella tarda d'hivern de 2009 nasqué Ad'Art, i dins meu nasqué un morat que trigà dues setmanes a deixar de fer-me mal. Però ja se sap el que diuen sobre la vida de l'artista!

No vaig faltar a cap de les reunions que feien. Després d'aquella tarda van venir dies d'Ajuntament i de papers i papers, formularis i formularis, crear un organigrama, les diferents funcions de cadascú a l'associació... —De qui serà el càrrec de president o presidenta d' Ad'Art?—

—Meu!— vaig dir amb els pèls estarrufats de l'excitació. Jo seria el president i podria... —De fet tant sols és nominal —vaig sentir que deia una altra noia— doncs el que ens importa és fer difusió i promoció cultural, això de presidents/ tes o secretaris/ àries és tan sols un mer tràmit.—

Un mer tràmit? La presidència un mer tràmit? Vaig pensar per dins meu. En orris se me'n va anar la oportunitat de poder dir als meus amics i col·legues que seria el primer president negre de tot Girona! Si hagués pogut convèncer-los amb la frase "Yes, I Cat" (perquè de "can" no en tinc res) avui seria president! I pensar que Obama ho va ser molt més tard emprant la meua frase! Perquè el Yes, we can, m'ho vaig inventar jo i la vaig escriure al meu perfil del Facebook! Això sí, vaig aprendre la lliçó. Mai més tornaré a penjar cap frase o idea que puguin fer servir sense el meu consentiment!

En fi, que no vaig aixecar la pota per dir que volia ser president perquè nominatiu vol dir que en aquesta associació tothom posa de la seva part, i els càrrecs són tan sols un nom. Les tasques s'assignen voluntàriament i la feina, per a que rutllin els projectes, les triem i fem entre tots. Tots sense excepció, i dins les nostres possibilitats ajudem a fer que l'associació tiri endavant amb els seus objectius i busquem nous socis i col·laboradors. És una associació oberta com ho és l'art, part d'un i de tots (és que sóc poeta, sóc poeta!!).

Els mesos passaven, i treballàvem tot esperant que vingués ella, la idea. Aquesta arribà envoltada d'una aura de versos, fent olor de llibres i de paper, de tinta i pensaments.

—La primera acció de l'associació pot ser un recital de poesia!— digué una veu que no vaig saber a qui pertanyia, doncs la noia de la jaqueta de la primera tarda m'havia agafat i m'acaronava tant que no vaig poder posar les orelles dretes. —Poesia! Les dec tenir per... Merda, on les tinc?— pensava mentre sortia del Cafè. Vaig buscar en el meu coixí i a la safata de la sorra; allà els vaig trobar, amb els papers

de diari on escrivia els meus poemes i hi deixava la essència que em sortia de les entranyes.

Era tant feliç de poder compartir el que havia escrit que vaig voler posar en marxa la filosofia d'Ad'Art. Vaig anar a trobar a amics i coneguts per tal que participessin a la primera edició dels recitals.

Pel camí em vaig trobar en Trent, un pastor alemany amic meu, amb males puges, però que escriu bons relats, alguns poemes i també sap dibuixar!. El vaig abordar (amirar, més ben dit): —Ei Trent!— vaig dir travessant la vorera. —Trent, vols participar en un recital de poesia?— —En un recital de què? —De poesia! Estic a una associació que ens diem Ad'Art i estem preparant un recital pel 24 de Juliol, t'hi apuntes?—És que estic de vacances per aquelles dates. Maleïdes vacances! Si no existissin ja vindria al recital, ja! Es veu que t'agrada aquesta associació i que pot ser una bona idea!

— Si, es que és molt gratificant poder donar a conèixer Ad'Art; vull dir, fer difusió d'una associació adreçada a tothom qui té quelcom a dir en vers o amb qualsevol de les disciplines artístiques o...que simplement té un projecte artístic per compartir!!!

Però el Trent no es va poder quedar a Girona, tenia les vacances pagades per anar a Mongòlia a veure al seu cosí Gengis. Qui sí va venir varen ser en Nil, un conill de pagès poruc que escriu poemes eròtics, la Frida, una gosseta de ciutat molt enèrgica i jove autora de relats que criden a la revolució i també la Mart, una tortuga de terra que és molt tímida però que recita versos de poemes ecologistes que et deixen bocabadat.

S'acostava la data del primer recital, quan les cordes vocals se'm van quedar en tant sols quatre fils. Em vaig quedar dis-fònic d'estar assajant els meus poemes a la llum de la lluna amb la Onix, una gateta de pèl envellutat color terra-fosca, que se'n va anar movent seductorament la cua sense donar-me ni tant sols l'esperança d'una segona cita. Total, que no vaig poder dir cap poema meu al primer recital d' Ad'Art, però la resta de socis em van fer un regal: el de dibuixar-me en el cartell de l'anunci del recital per tenir-

me present. Sense mi no era el mateix, ho vaig entendre de seguida. Però igualment jo era allà, calladet, però allà!

Els recitals van ser la primera iniciativa de l'associació i van començar a realitzar-se a la ciutat de Girona al Cafè del carrer Ciutadans, i en següents edicions al bar El Cercle del mateix carrer. Des de la primera edició hem pogut sentir i compartir grans poemes i petits relats no menys grans. Com a mostra us deixo a sota del meu article el bloc de l'associació i a l'apartat dels recitals trobareu una playlist amb vídeos per a poder recordar els recitals anteriors. Jo no me'n canso de veure'm una vegada i una altra i una altra i sempre em diuen que estic tan mono!

Bé, m'acomio fins al proper número de l'apARTament, ja que a més d'artista, ara sóc reporter. Si ets artista i veus un gat negre pel carrer, potser tens la sort de que sigui jo, així que... atura't! I seràs el protagonista d'un bon reportatge meu!